

művészek által tervezett pénzek s e részben elég IV. Béla szükségpénzeire, II. Mátyás vagy Mária Terézia érmeire utalnunk.

Zutt gombjai, nyakkendőftű száz meg száz-ezer példányban fognak forgalomba kerülni, s száz meg százezer magyar tanulhatja meg ezekből az apró kis műdarabokból, milyen más az igaz művészetnek a nyelve, a kifejezése, mint a lélek nélküli kontároké. Az aktualitás teszi most figyelmessé a közönséget arra, hogy a művészet a legjelentéktelenebbnek látszó kis térre szorítva, egyetlen mindennapi cikkbe sűrítve, mennyi mondanivalót rejt magában. Reméljük, hogy a beszédét meg is értik. S talán nemsokára észreveszik, hogy egy kézelőgombban, egy kis jelvényben, éremben, egy vázán, dobozon művészet, főkéletes, befejezett és tudatos művészet lehet.

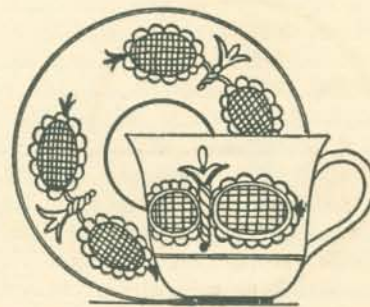
A magyar iparművészet megismeréséhez íme így ad szerencsés impulzusokat a világháború.

HÁBORÚS VILÁG

FÉMET A HADSEREGNEK. Abból a mozgalomból, mely a nélkülözhető rezes, bronzot a hadsereg céljaira siet áldozatkészen biztosítani, részt kér magának a Magyar Iparművészet is. Mint ahogy eddig sem maradtunk el egyetlen olyan alkalommal sem, mikor a nagy idők iránt való fogékonyságunkat bizonyíthattuk, úgy most sem akartunk hiányozni az adakozók sorából. A Magyar Iparművészet tulajdonában volt néhány ezer klisé, amelyek reánk nézve művészi értékkel többé nem bírnak, adományként átadtuk az e célra alakult bizottságnak. Ezzel kapcsolatban emlékeztünk meg arról a szép gondolatról, mellyel a M. Mérnök-és Építész-Egyesület fordult az Iparművészeti Társulathoz a „Fém a hadseregnek” mozgalom ötletéből. Ez egyesület vezetői arra kéri a minisztériumot, hogy a beérkező egyházi fémtárgyak közül műbeccsel bírókat avatott szakértőkkel válogatassa ki az adományok halmazából s gondoskodjék arról, hogy az antikvitás és a művészet jogán figyelemreméltó fémadományok megmentetvén a beolvasztástól a Nemzeti, illetőleg az Iparművészeti Múzeum részére biztosítsanak. Mondanunk sem kell, hogy Társulatunk örömet támogatta az okos és időszerű eszme megvalósításában a kezdeményező egyesületet.

ÍZLÉSNEVELÉS A HÁBORÚ UTÁN. A nagy tisztító tűz, melyben ma a világ ég, sok erkölcsi és esztétikai megállapítás újraértékelését fogja kívánni a háború után. Nem kétséges, hogy a tömegek nevelése elsősorban kerül revízió alá. És hogy e nevelésben az

ízlés nem lehet utolsó rendű kíváncsi, annak gondolatát éppen a háborús tapasztalatok szilárdították meg az emberben. A katonák, akik a harctérről kerülnek vissza, bizonyára nemcsak tisztultabb világnézetet és magas erkölcsi értékeket hoznak magukkal, hanem a szemléletnek nagyobb szuverénitását is, bizonyos fölényt a mi emberi dolgainkban, mely megvillan olykor a tekintetükben is. Ám az itthonmaradottak nem mindig ily magasrendűek ítéleteikben és elég azokra a bűnökre utalnunk, melyeket a lelkesedés és kegyelet posztócsalói követnek el. Elég a háborús jelvények ordító banalitásait, az érempitykék ama sokféle változatait emlékünkből idézni, melyek kirakatainkat díszítik. Elég a hős emlékére szánt gipszreliefe gondolni, melybe be van illesztve az arcképe és az egész gyöngyházzsínű festéssel van bekelve. Elég az utca divatos nótáira utalni, melyek hervadt melódiai krajcáros aszfaltszővegektől frissülnek fel. És mindenekfelett ama szokásokra, divatszertelenségekre, élethabzsoló nekirugaszkodásokra gondoljunk, melyek azt mutatják, hogy e nagy idők mély emberi tragikumát milyen nehéz a maga értéke szerint felmérni. Egyszóval éppen elég ok van a háború utánra ízlésesebb nemzedéket kívánni e mainál és óhajtani, hogy a szépnek, a nemesnek, az igazán tartalmas művészetnek kultusza elkövetkezzen. Ezért csak örülni lehet minden gondolatnak, mely akár közvetlen nevelésen, akár az iparművészet sugalló hatásán keresztül igyekszik a lélekhez férközni. Az Iparművészek Testülete aranyérmének, melyet évenként a legszebb lakásberendezés megrendelőjének szánt, Faragó Ödön ez okos eszméjének is ilyen ízlésnevelő hatása kell hogy támadjon. A lakásnak Janusarca van s amikor az ízléses, a megrendelő ábrázata csakolyan derűvel mosolyog ki a bútorok vonalaiból, mint a tervező profilja. Az aranyérem ízlésnevelő hatását senki sem vitathatja, aki tudja, hogy például ennek az aranyéremnek elsőszülött bátyja: a Virágos

Dankó Ödön:
Csészé aljjal.

E. Dankó:
Entwurf für eine Tasse.

Dankó Ödön Zeichnung des
rajza. E. Dankó.

Budapest legszebb erkélyre kítűzött medáliája hány mosolygó balkont teremtett, hány kezett serénnyé, hány otthont illatosná és boldoggá. Valami meleg és a béke hangjaival biztató ígérget csendül ki az aranyérem gondolatából. Most, amikor annyi arany- és ezüst-medália hull a harcok vitézségeért, a férfierő háborús gloriifikálására, jól esik elgondolni, hogyan lesz megint idő, mikor a

családi béke hőseit, az ízlés bravúrrohamait fogja jutalmazni a nagy aranyérem.

BÚTORT DEBRECZENFALVÁNAK. Min- újságolvasó bizonyára örömmel látta, milyen termékeny talajba hullott az „Az Est“-nek egy nemrégiben elhangzott felszólítása, mely a nagy és gazdag magyar városokhoz fordult, hogy az orosz betörés alkalmával elpusztult községek újraépítését tegyék lehetővé. Debreczen, Szeged és egész sereg magyar város közönsége lelkesen vállalta egy-egy község teljes újraépítését. A magyar áldozatkészség gyönyörű lendülete jelentkezett újra a történeti időkől megihletve. De talán senki sem gondolt arra, hogy az új községbe nemcsak csinos, új házakra van szükség, hanem nyilván jó, tartós, erős bútorkra is, egyszerű munkás emberek életéhez való holmikra, hogy az is hozzájáruljon e sokat szenvedett vidékek lakosainak regenerálódásához. Lám Münchenben, ahol nemrég bizottság alakult a keletporoszországi betörések vidékeinek felségélyezésére, erre is gondoltak s olcsó, de jó bútorkkal látják el az inváziótól sújtott lakosságot. Egy-egy nagy bútorképző, Ballin stb. elsőrangú iparművészek tervei után megcsinál egy teljes lakóházberendezést: két szobát, konyhát, minden hozzávalóval ezer márka értékben, azt elküldi, mint a saját ajándékát, a második, a harmadik, a tizedik példányt pedig megrendeli egy-egy adakozókedvű cég, nagytökés, emberbarát. Evvel nemcsak ama vidéket segítik, hanem a munka nélkül maradt asztalosipar helyzetén is lendítenek valamelyest és a magánmegrendelőknek is jó típusbútorok mintáit mutatják be. Vajjon mi volna, ha nálunk az a bizottság, mely a sáros-megyei betörések kárainak enyhítésére alakult, fontolóra venné ezt a szép példát. S mi volna,

hogyha egy-egy milliós cég — nemcsak a lakberendezés révén meggazdagodottakra gondolunk, hanem még inkább a hadseregszállítás nábobjaira — nem akarna mögötte maradni a vidéki városok képviselőtestületeinek. S egy-egy szerencsétlen, leégett, árván maradt vagy megrokkant család tiszta szobájában a fenyőfa-ágy felett ott lógna a jószívű adakozó neve. A nemzet áldozatkészségének olyan lángocska gyűlnének itt ki, melyek messze bevilágítanak a békeidők családi nyugalmaiba is.

MADE IN GERMANY. Anglia addig csúfolta a német termelés silányságát és olcsóságát, míg a nyelvöltögetés hasznos fegyvernek látszott. Mikor az ipari verseny terén szolid és ízléses áruival annyira megerősödött Németország, hogy a gúny fegyvere elégtelennek bizonyult, jött VII. Eduard híres „körülkerítési politikája” és a világháború. Most már úgy látszik ez sem kecsegtet a német ipar végleges letörésével. Most tehát Anglia más fegyverhez nyúl, utánaozni kezd Németországot. Utánozza abban, amiben ez az ország valóban tanítómestere lett a világnak: erős szervezkedésben. Utánozza pedig nemcsak a munició-gyártás ipari szervezésében, hanem egy egészen ártatlan s mégis hatalmas gazdasági potenciájú szervezetét: a német Werkbundot is. Tudatosan és egyenesen hivatkozva ennek elért sikereire. Az angol kereskedelmi minisztérium maga az, mely az erre illetékes kereskedelmi, ipari s művészi köröket szervezkedésre szólítja fel a következő proklamációban: „A németek sikerének egyik oka az, hogy Németország művészi terveket hoz piacra, melyeket újszerűség és frissesség jellemel s amelyek emellett tekintettel vannak az ipari előállításra is. Másik oka a sikernek az, hogy ott a gyáros, a terjesztő és a művész folyton együtt dolgoznak. Ezzel érik el azt, hogy a közönség igényeiben folyton ébren tartják a jobb minőség iránti vágyat s ennek következtében a folytonos javítás, mely megvan a művészi tervben s megvan a munkában, valósággal kereskedelempolitikai elvé vált. Azok, akik Németországban a modern mozgalmakat vezetik, olyan fogékonyságot hintettek el a közönségben, mely nem a díszítő elemektől halmazását keresi az egyes tárgyakon, hanem a jó munkát, a gyakorlatias alkalmazhatóságot, a technikai tökéletességet. Mikor azt elérték, akkor azután bevallottan az lett a becsvágyuk, hogy az egész világ piacán megszerezzék az abszolút uralmat. Az egész mozgalom szervezettségét a Deutscher Werkbund alapítása teremté meg, egy szövetségé, amelyben művészek, iparosok és kereskedők foglalnak helyet, akiknek száma a háború előtt mintegy 2000—3000 lehetett. A kereskedelmi

minisztérium tanácsadói tehát hasonló szervezet alapítására szólítják fel az angol szakköröket. A „Designs and Industries Association” megteremtésén egy bizottság fáradozik, melynek irodája 6 Queen's Square W. C. alatt van Londonban. Ime a barbárok, a hunnok, mint az ízléses Anglia tanítói az iparművészetben!

OLASZORSZÁG HÁBORÚJA S IPARMŰVÉSZETI KIVITELE. Bármennyire mögötte áll is az olasz műipar ízlése annak, amit ma e téren a központi hatalmak országaiban produkálni tudnak, az olasz háború mégis érzékenyen érinti az olasz iparművészet egyes ágait, melyek úgyszólván legjobb lerakodópiacukat veszítik el a háborúval. Mert nem szabad elfelejteni, hogy van a műipari boltoknak egy fajtája, mely kétes ízlése mellett is igen jó üzleteket csinál az Olaszországból eddig hozatott bronz-, márvány-, alabástrom-, plakett-falrelief s egyéb tárgyakkal. Hány lakásban látni, hány alkalmi ajándéknak szerepel az a bronzszobor, melyet súlyáért és állítólagos „művészi” szépségeért kétezer koronával is megfizetnek a kilogramm szerint vásárlók és bizonyos, hogy azok a márvány- és alabástromtárgyak, melyek Velence, Flórenc s más városok egy-egy épületét, szobrát, kútját ábrázolják rendszeresen magából az illető városból is kerülnek ki. Egyetlen flórenci márványműipari cégnek Berlinnel való évi forgalma a háború előtt való esztendőben százötvenezer márkára rúgott s így könnyű elképzelni, milyen érzékeny veszteségek érik most e cégeket. Az olasz szokványárúk forgalma még sokkal nagyobb lehetett volna, hogyha az olasz cégek jobb szervezőképességgel bírnának. De eddig az volt a helyzet, hogy többnyire német és osztrák (tengermelléki) cégek ügynökei közvetítették az olasz műipari exportot s e cégek nem ritkán kirendeltségeket tartottak az olasz városokban, mert a Németországban vagy a monarchiában mutatkozó szükségletet csak ily módon tudták állandóan biztosítani. Ennek az állapotnak, mely az utóbbi években a gazdasági krízistől amúgy is szenvedett, most gyökeresen véget vetett a háború. Igaz, hogy az ilyen díszműárúkereskedések felhalmozott anyaga még jó ideig elegendő lesz, de azért remélhető, hogy a háború után elkövetkező vámszerződési tárgyalások ezt a semmiképpen sem kívánatos importot is beszüntetik. És nemcsak a gazdasági érdekképviselések, hanem német, magyar és osztrák iparművészeti körök dolga is lesz már a háború alatt előkészíteni a gazdasági versenyek olyan menetét, mely a békés időkben új iparművészeti ágak megteremtését tegeye lehetővé.

IN MEMORIAM

SZTRAKONICZKY KÁROLY dr.

Közéletünk nem oly gazdag nobilis és finom szellemekben, esztétikai irodalmunk nem bővelkedik annyira képzett s eleven tollú munkásokban, hogy fájdalmas, sőt tragikus ne volna a veszteség, mely a galíciai harcokban elesett hős távoztával ránk szakadt. A kimerítő jellemzések s a résztvevő méltatások egész sora fejtegette már az ő eltűnt alakjának irodalmi értékét, az újságíró könnyed és fölényes erejét, mellyel drámai, képző- és iparművészeti mozgalmakról s jelenségekről biztos szemmel tudott ítéletet mondani. Fiatalságának impulzív szelleme műveltséggel és sokoldalúsággal párosult. Mintha még nem látta volna tisztán a művészeteknek azt az ágát, mely végképp s egy egész életre magának jegyzi el: egyforma melegséggel udvarolt valamennyi műzsának. Mégis, úgy tetszik, különösképpen: a színpadi művek megjelentetésének feladatai és a díszítőművészetek érdekelték. A rendezés, akár a színpadon, akár városesztétikában, akár csak egy lakás keretében nyilatkozzék meg, az ő alkotóvágynak s — egyelőre — kritikai hajlamainak legsajátabb területe volt. Itt érezte legjobban magát, ahol a veleszületett grandseigneur, a sokat látott és sokat olvasott esztéta szembekerülhetett paloták façadejával, vagy egy koreografus álmaival, avagy egy színész nő első drámai akcentusával. Itt, ahol az ő csodás melegségű szeme felcsillanhatott, tudása szerényen, de biztosan megszólalhatott, humora a legcharmantabb kifejezésével megvillanhatott. Ezért ama sokféle irodalmi s művészeti intézmény, újság s folyóirat közt, melyeknek igazán munkás munkatársa volt, a legnagyobb veszteség talán a mienk, a Magyar Iparművészeté, mely úgyszólván felnőni látta őt az irodalmi kadétsorból, mely családjá tagjának tekintette és repeső örömmel látta előrelendülni karrierjét. Alig mult húszesztendő, jogi doktori diplomáján még meg sem száradt a ténna, mikor már folyóiratunkba magvas tanulmányo-

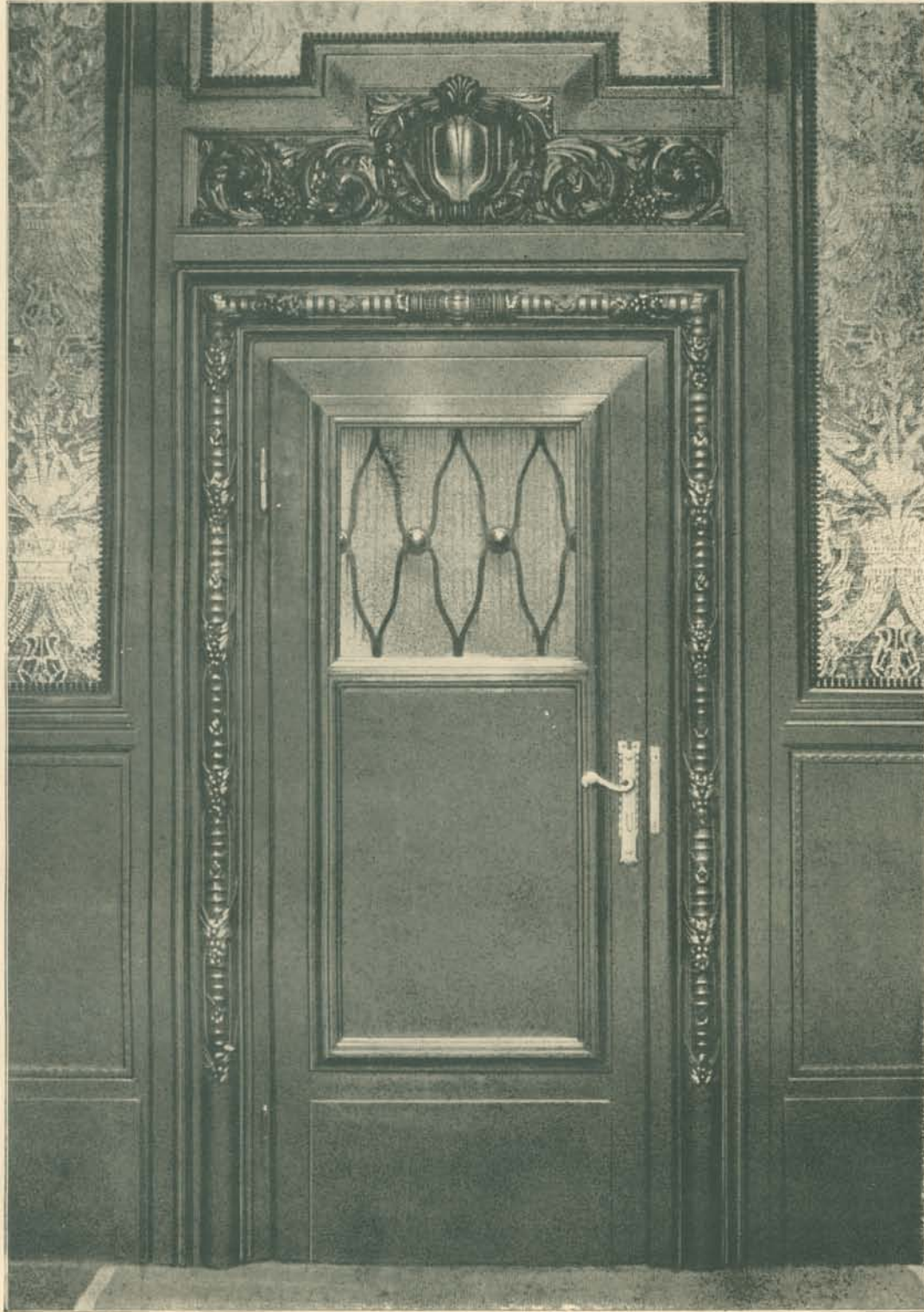
Dankó Ö. Zeichnung des rájza. E. Dankó.

kat írt magyar építőművészeti kérdésekről, iparművészekről, kiállításokról, könyvekről. Ezidőtájt erősen elmélyült a régi egyházi művészet tanulmányozásába s ebben igaz támogató barátira, kiváló instruktorra lelt Fieber Henrik személyében, akinek szelleme s művészeti világnézete Sztrakoniczky egész kialakulására nagy befolyással volt. A modernség nagy szeretete, a tiszta művészeti etika istápolása, a maradi közöny megvetése, mely a művészet hajdani oltásait teletűzdeli silány portékákkal, a nagyképűség és a bürokratikus copf ellen való harc, a szemforgató puritanizmus és a handléskodó álművészet folytonos csipegetése — egy ujságíróként revelálnak előttünk, aki mintha egy középkori lovag hitével ülne lován. Hitt egy becsületos Magyarországon, mely kiccsek, hazugságok, komázások és panamák nélkül, mint egy tiszta, életvidám keresztény etika fog ráereszkedni az országra. Hítte, hogy a sokféle apró kultúrnyíltságsból, mint egy bizanci remekmű fog kialakulni az ország egységes, szolid műveltsége. Csak lázai, apró rajongásai, olthatatlan baráti szerelmei, szép gyöngeségei elmúlását várta, hogy elmehessen Rómába s elmélyedhessen abba, ami szívének legtitkosabb vágya volt: megírni a magyar építőművészet kialakulását s ebből kiszakítva egy-egy monografiát szentelni Yblnek, Lechnernek. Itt akarta érvényre juttatni felfogását, hogy modernségünknek s magyarságunknak nagyszerű tradíciói vannak, hogy kozmopolitizmusunk, mely Budapest architektúráján annyira szemelláthatóvá teszi a belső kukacokat, nem ronthatja meg azt az őserőt, mely e fajban van s amely leghamarább építészetének becsületességében fog megszólalni. Már szinte fel volt vértézve a tudományos férfiaság e nagy döntő mérkőzésére, már készen be voltak csomagolva könyvei, jegyzetei az örök városba elvonuló munkássághoz, mikor jött a világháború trombitása s elhívta tőlünk. Nehéz volt megszokni, hogy szerkesztőségünk tanácskozásain ne lássuk a finom üvegek megett csillogó kék szemeket, nehéz elhinni, hogy házak emelkednek, művész-zsenik támadnak, színpadi tüzek gyulladnak fel, melyek premierjéhez nem vitte az elragadtatás illatát. A misztikus trombitás elhívta őt s ő a vérével itatta át a magyar földet, melynek génuszát annyira csodálta s amelyről még annyi mondanivalója volt . . .

SCHICKEDANZ ALBERT †. Csendesén, feltűnés nélkül, mint ahogy dolgozott, úgy távozott el az élők közül az iparművészeti Iskola egykori építésztanára, Schickedanz Albert. Mint iparművész talán legkevésbébb volt termékeny: ebbeli tevékenysége

jóformán csak egypár díszoklevéltervezetére s más grafikus munkákra szorítkozott. De hatott közveve: tanításával, lelkeségével, sziporkázó, olykor csípős egyéniségével, éles, tiszta judiciumával hatott az iparművészekre is. Igazi területe az építőművészet volt, az emlékszerű architektúra, szobrok talapzata, monumentális művészeti hajlékok megteremtése. Az Andrássy-út végének a Műcsarnok, a Millenáris emlékmű és a Szépművészeti Múzeum által elhatárolt reneszánsz terművészete a plasztika kivételével mindenestől az ő alkotása. Ez hirdetője nagyszabású koncipiáló képességének, városépítészetre megérett tudásának, melynek különben egy ilyen fajta tervpályázaton is tanujelét adta, mikor az Újépület lebontásával kapcsolatos telekrendezési kérdések merültek fel. Az arányok, a szép és nemes harmónia iránt való érzékenysége csendül ki minden ilyen alkotásából s leginkább talán a Műcsarnok nyugodt vonalaiból. Annak a nemzedéknek szárnyai alatt nőtt fel, mely a reneszánszra esküdött, melynek a müncheni Klenze volt a bálványa, mely a tiszta klasszicizmusból szűrte le a műszak szolgálatába rendelt épületek minden szerkezeti és díszítő formáját. Itthon Skalnicsky és Ybl voltak a múlt század második felében mesterei s ő, aki Ybllel résztvevett az Operaház külső és belső megoldásának munkálataiban, természetszerűleg nem lehetett mássá, mint klasszicizáló építésszé, még amikor egy hídfő tervezéséről volt is szó. Nyugalmat, nagy formai biztosságot, az ünneplenség iránt való fogékonyságot kapott örökül mestereitől s el nem vitatható, hogy ő, aki Budapest építészetének legjobb korszakában serdült fel, kitörülhetetlenül írta fel nevét Budapest egyetlen jól végiggondolt utcájának, az Andrássy-útnak a homlokára. Genialitásának, szorgalmas autodidaxisának meglepő vallo-másai voltak azok a festmények, melyekkel úgyszólván már késő öregségében, nyugalombavonulása idején tűnt fel a Műcsarnok kiállításain s melyek közül a legjobb: Ön-arcképe ott lóg az általa épített Múzeumban. S róla egy pápaszemes, komoly, elmélyült német fej tekint le, melybe kemény akarat és egy szívós élet eredményein érzett megnyugvás van írva.

Az a képzőművész, aki rajzával komédiázik, az az író, aki stílusával akar dicséretet aratni, ahhoz a katonához hasonlítanak, aki egyenruhájával páváskodik, de nem akar a harcba menni, vagy pedig ahhoz a szántóvetőhöz, aki folyton fényesre csiszolja az ekevasat, ahelyett hogy szántana vele. Rodin.

221

221. Faragó Ödön: Ajtó a Hazai Takarékpénztár új palotájának előcsarnokában.

221. E. Faragó: Tür im Vestibül des neuen Palais der Vaterländischen Sparkassa.

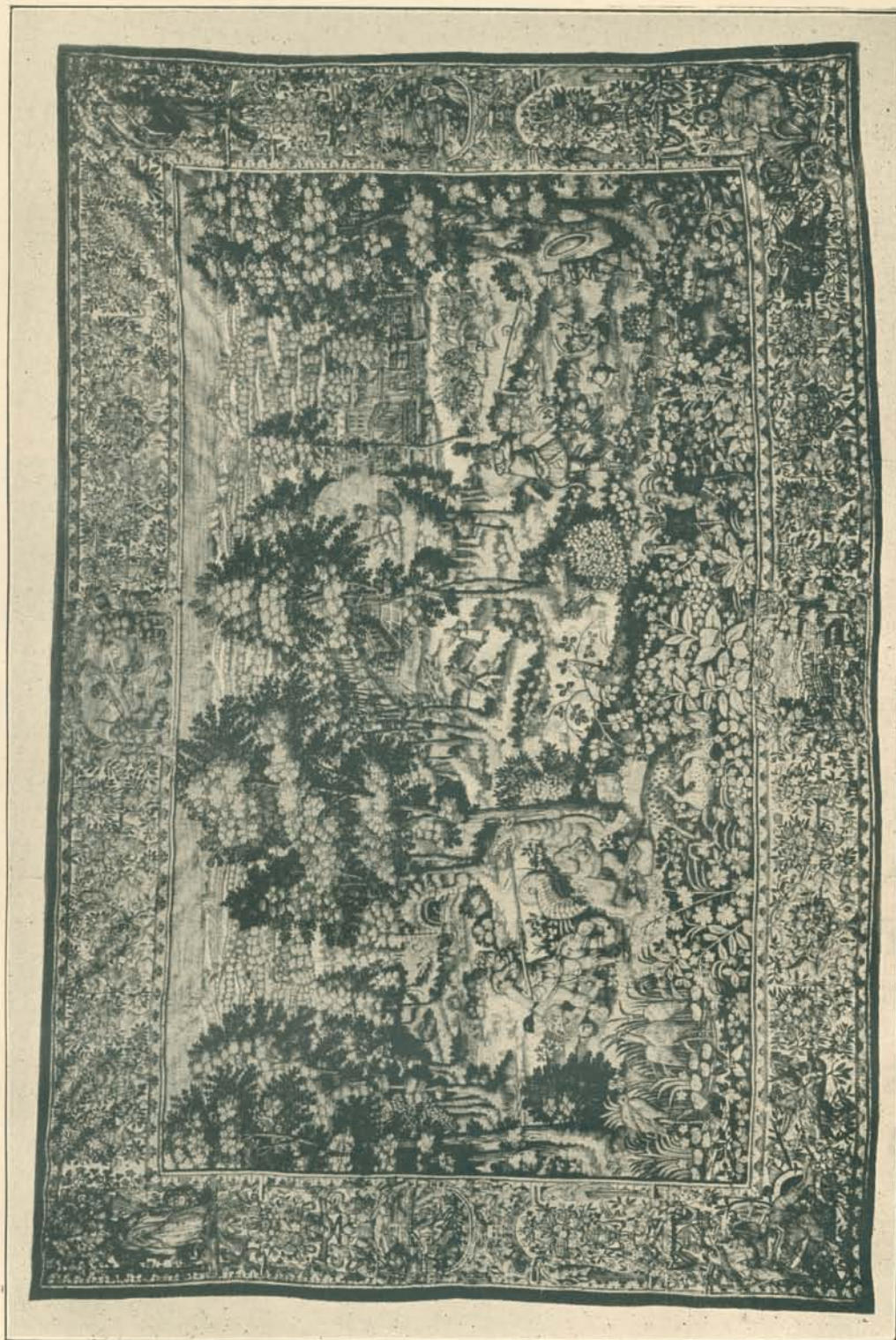
245

222

222. Francia csomózott szőnyeg 1700 tájáról. — A 246-256. oldalakon ábrázolt tárgyak iparművészeti múzeumunk gyűjteményéből valók.

22'. Französischer Knüpfteppich. Um 1700. — Die auf den Seiten 246-256 abgebildeten Gegenstände gehören der Sammlung des ung. Kunstgewerbemuseums.

225

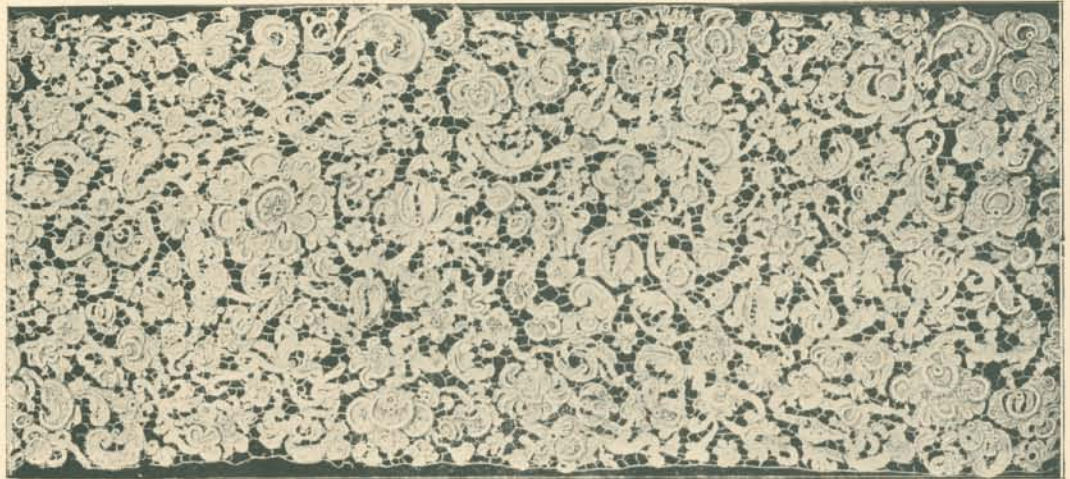
225. Falkárpít (gobelin), az argonauta-mondából vett jele-
netekkel. HM mesterjelzéssel. Brüsszeli munka a XVI.
század végéről.

225. Wandteppich (Gobelin) mit Szenen aus der
Argonautensage. Meisterzeichen HM. Brüsseler Arbeit
vom Ende des XVI. Jahrhunderts.

247

226

225

224

224. Pluviale keresztjének részlete lazurhímzéssel és applikációval. Olasz munka a XVI. századból. 225. Domború varrott csipke. Velencei munka 1700 tájáról. 226. Szegély, arany- és ezüstbrokát, színes hímzésű részletekkel. Olasz munka a XVI. századból.

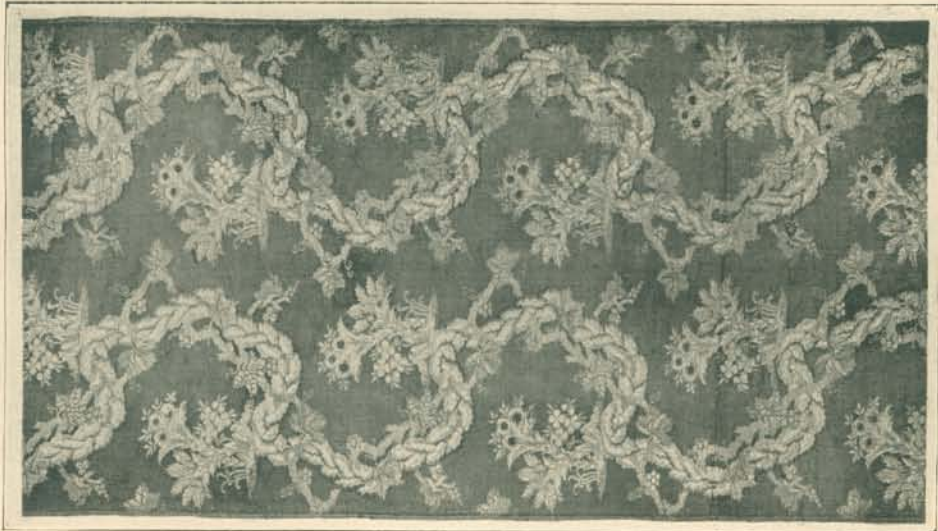
224. Stab eines Pluvials (Teilaufnahme). Lasurstickerei und Applikation. Italienische Arbeit des XVI. Jahrhunderts. 225. Venezianische Reliefspitze, Nadelarbeit. Um 1700. 226. Borte, gold- und silberbrochiert, zum Teil bunt gestickt. Italienische Arbeit des XVI. Jahrhunderts.

229

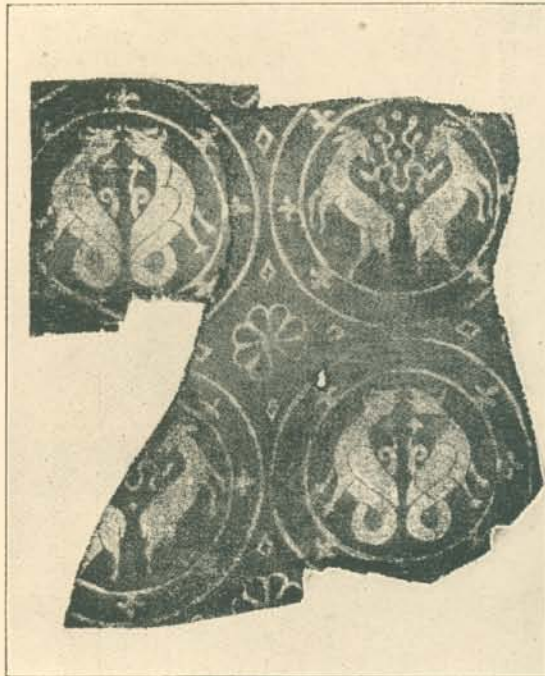
228

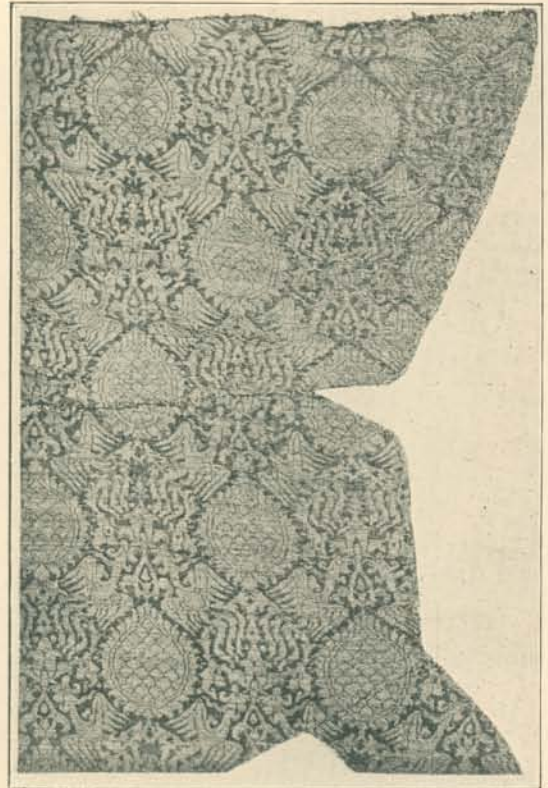
227

227. Francia selyembrokát a XVIII. század közepéről.
228. Lyoni kárpítszővet, selyem- és ezüstbrokát a XVIII. század második feléből. 229. Francia selyembrokát 1700 tájáról.

227. Französischer Seidenbrokat. Mitte des XVIII. Jahrhunderts. 228. Wandbespannstoff, silber- und seidenbrochiert. Lyoner Arbeit aus der zweiten Hälfte des XVIII. Jahrh. 229. Französischer Seidenbrokat. Um 1700.

230

231

232

230. Rajnavidéki nyomtatott szövet. XII—XIII. század.
231. Perzsa ezüstbrokát. XIV—XV. század. 232. Brokát-
szövet. Kisázsia, XVI—XVII. század.

230. Bedruckter Stoff. Rheinisch, XII—XIII. Jahrhundert.
231. Persischer Silberbrokat. XIV—XV. Jahrh. 232. Brokat-
stoff. Kleinasien, XVI—XVII. Jahrh.

233

234

235

236

233. Fődeles díszedény. Meissení porcellán 1730 tájáról. 234. Fődeles díszedény, fajansz. Adriaen Pynacker delfi mester műve 1690 tájáról. 235. Levesestál, fajansz. Milanói munka a XVIII. századból. 236. Perzsa cseréppalack. XIV. század.

233. Deckelvase, Porzellan. Meissen, um 1730. 234. Deckelvase des Adriaen Pynacker, Fayence. Delft, um 1690. 235. Suppenterrine, Fayence. Mailänder Arbeit des XVIII. Jahrhunderts. 236. Persische Tonflasche. XIV. Jahrhundert.

237

238

239

237. Lüsteres majolikatal Semele történetével. Giorgio Andreoli gubbioi mester munkája 1529-ből. 238. Teáskanna Böttger-féle kőcserépből köszörült díszítéssel. Meisseni gyártmány, 1709—19. 239. Fődeles csésze. Bécsi porcellán 1725 tájáról.

237. Lüsterte Majolikaschüssel des Meisters Giorgio Andreoli von Gubbio mit der Darstellung der Semelesage. 1529. 238. Teekanne, Böttgersteinzeug mit geschliffenem Dekor. Meissen, 1709—19. 239. Deckeltasse, Porzellan, Wien, um 1725.

240

241

242

240. Palissy-féle tál. Francia munka a XVI. századból.
241. Leveses csésze. Sèvres-i lágyporcellán 1775-ből. 242.
Teáskanna, bécsi porcellán 1798-ból.

240. Palissy-Schüssel. Französische Arbeit des XVI. Jahr-
hunderts. 241. Bouillontasse, Weichporzellan. Sèvres, 1775.
242. Teekanne. Porzellan. Wien, 1797.

243

244

245

243. Parasztleány és dudáslegény. Porcellán szoborcsoport, meissenai gyártmány 1760 tájáról. 244. Parasztleány. Herendi porcellánszobrocška a XIX. századból. 245. Mélytál, kínai porcellán a XVII. századból.

243. Porzellangruppe: Bauernmädchen mit Dudelsackpfeifer. Meissen, um 1760. 244. Porzellanstatuette: Bauernmädchen. Herend (Ungarn), XIX. Jahrhundert. 245. Porzellan-schale, chinesisches, XVII. Jahrhundert.

216

247

248

246. Sótartó férfialakkal. Meisseni porcellánszobrocska 1760 tájáról. 247. Sótartó, az előbbinek utánzata fajanszból. Holicai gyártmány. XVIII. század. 248. Mártásoscsésze, porcellán. Nymphenburgi gyártmány a XVIII. sz. második feléből.

246. Salzfass mit der Porzellanfigur eines jungen Mannes. Meissen, um 1760. 247. Salzfass. Imitation des links abgebildeten Stückes, Fayence. Holic (Ungarn), XVIII. Jahrh. 248. Saucière, Porzellan. Nymphenburg, zweite Hälfte des XVIII. Jh.

249

250

251

252

249. Vénusz. Höchsti porcellánszobrocska. J. P. Melchior mintája után, 1771-ből. 250. Pásztor. Meisseni porcellánszobrocska 1760 fájáról. 251. Bolonyézer. Meisseni porcellánszobrocska, alkalmasint Kaendler mintája után, 1740 fájáról. 252. Oroszlán. Meisseni porcellánszobrocska Kaendler mintája után 1753 fájáról.

249. Porzellanstatuette: Ins Bad steigende Venus. Modell von J. P. Melchior. 1771. 250. Porzellanstatuette: Schäfer. Meissen, um 1760. 251. Porzellanstatuette: Bologneser Hündchen. Modell wohl von Kaendler. Meissen, um 1740. 252. Porzellanstatuette: Löwe. Modell von Kaendler. Meissen, um 1753.